

יקיריי בני המשפחות השכולות, כבוד הרב הראשי לטבעון הרב עמרם בית אל, ראש מועצת בסמת טבעון מר מוחמד יאסין, חברי מועצה, קהל נכבד!

כמדי שנה, בערבו של יום הזיכרון לחללי מערכות ישראל ופעולות האיבה, שבה קהילת קרית טבעון ומתכנסת באלפיה כאן ברחבת האנדרטה ומרכז ההנצחה, כדי לכבד את זכרם של 114 בני ובנות טבעון שנפלו במערכות ישראל.

יחדיו, בחרדת-קודש ובדממה, כשברקע השירים הנוגים, התבוננו כולנו במסך ממנו נשקפו אלינו פניהם של הנופלים. פנים אחר פנים, חיוך אחר חיוך, שם אחר שם, כל כך הרבה נעורים וחיים שנגדעו באיבם. המעמד הזה קילף מאיתנו כל מימד של ציניות והביא אותנו לידי תחושה של ריגוש, כבוד וחיבור.

בערב זה מתלכדת החברה הישראלית, המחלוקות נדחקות לפינה והיריבויות והאגו, ניגפים בפני עוצמת העצב, הגעגוע ותחושת אחדות הגורל שאוחזת בכל אחד מאיתנו. פניהם היפות של הנופלים, שהבליחו על המסך לשניות ספורות בלבד טרם נעלמו, הם משל מצמרר לחייהם הקצרים ולנרם שכבה טרם עת.

ידוע, כי נר אשר להבתו גבוהה יותר - כלה וכבה מהר יותר. כאלה הם נופלינו – צעירים נפלאים שספגו לתוכם את יופייה ועושרה הפנימי של הקריה ושרתו נאמנה את מדינת ישראל, בה קיוו להקים משפחות לתפארת, לחיות, להצליח ולהזדקן בשלווה ובנחת – אך לא זכו לכך. נדמים הם בעיני למשה רבנו שראה את הארץ המובטחת, אך לא זכה לבוא אליה. אנו חשים כולנו כי זה לא הגיע להם!! כולנו מרגישים שהגיע להם להיות כאן איתנו מחר, בחגיגות יום העצמאות ה-65 של מדינת ישראל, הגיע להם ליהנות מהישגיהם האישיים ולהתגאות בהישגיה של המדינה שכה אהבו. המדינה שלצבאה הם התגייסו ובו שרתו, ושלמענה ולמען ההגנה על כולנו – הם נתנו את חייהם.

הנופלים ראויים לכבוד הרב שאנו חולקים להם, משום שרק בזכותם ובזכות מורשתם, אנו יכולים לקיים חיים טובים ועצמאיים במדינת ישראל, ולכן אנו חשים כלפיהם וכלפי בני משפחותיהם, חוב של כבוד, הוקרה ותודה. ולא נותר לנו אלא על להרכין בפניהם את ראשינו, בעצב ובאהבה.

השנה התווספו למשפחת השכול בטבעון – בני משפחת דן היקרים, שאיבדו את דניאל זכרה לברכה, שאת פניה היפים, התמימים ומלאי חדות הנעורים, ראינו על המסך לפני מספר דקות. בעידן שבו אנו עדים לשעורים בלתי נעימים של השתמטות מגיוס-דניאל היא דוגמא לאזרחית המבינה את מארג הזכויות והחובות בחברה בה היא חיה

ונכונה לתת את חובה לחברה. דניאל התגייסה ושרתה במסירות ומותה הבלתי צפוי הכה במשפחתה וגדע את חלומות העתיד. יהי זכרה ברוך.

נפילת הבנים והבנות, הפכה 115 משפחות רגילות מן היישוב, למשפחות שלשמן נוסף התואר הקשה והכואב – "שכולות". בעוד אנו מתייחדים עם זכר הנופלים פעם בשנה ביום הזיכרון, מתמודדות אותן משפחות עם הכאב עקב אובדן יקיריהן, בכל יום ולעיתים בכל רגע. אין בחלוף הזמן כדי להביא לאיחוי הפצע בנפש ואין בו כדי להקל את הגעגועים העזים. הזמן נוקף והאחים והאחיות השכולים, מקימים משפחות, מעמידים צאצאים, עצב נמהל בשמחה ותמיד מרחפת באוויר השאלה מה היה קורה אילו? כיצד הוא היה חי את חייו? במה היא הייתה עוסקת? עם מי הם היו מתחננים? ואיזה הורים נפלאים הם יכלו להיות? כמה חבל...

משפחות יקרות, אני מבקש להביע בשמי ובשם קהילת תושבי טבעון, את כאבינו הרב על מות יקיריכם, ואת הכבוד הרב שאנו רוחשים להם ולכם.

דעו שאנו תמיד לצידכם, מוכנים לעשות למענכם כמיטב יכולתנו, לתת כתף ולתמוך. ואנו מבקשים כי תדעו שאנחנו כאן בעבורכם בכל עת.

מות יקיריכם לא היה קורבן שווא. כאשר אנו אומרים כי במותם ציוו לנו את החיים, אנו מתכוונים לכל מילה. אנו חיים בזכותם, במדינה ריבונית ומקיימים בה אורח חיים של חירות ועצמאות, תוך זכירת מורשתם – מורשת של נאמנות למדינה, מוסריות והקרבה.

אנו מתפללים תמיד שמשפחת השכול לא תגדל. אך למרבה הצער, מסתבר כי לא די בתפילה על מנת שזה יקרה. אנו חייבים להפנים את הידיעה כי לצד צה"ל החזק והמפואר המגן עלינו - ביטחוננו ושלוותנו טמונים בעריכת הסכמי שלום עם אויבינו. אני יודע שלעיתים זה נשמע נאיבי לומר זאת. אני יודע כי תחושה זו מקבלת משנה תוקף כאשר אנו רואים את חוסר היציבות באזורינו. קשה לנו להימלט מן התחושה של "אין עם מי לעשות שלום". למרות זאת, אסור לנו לוותר ולקוות ולחתור לכך. עלינו להאמין שזה אפשרי. ראו את יבשת אירופה ששבעה מלחמות ושמרבית המדינות בה היו נתונות בסכסוכים רוויי דם בני מאות שנים. ביבשת זו, הנתונה כיום במשבר כלכלי קשה, מנסים לפתור את המצוקות באמצעות סיוע, תמיכה ודיאלוג בלתי אליים. כן זה אפשרי! וגם אנחנו יכולים לעשות זאת. אסור לנו להפסיק ולהאמין.

אני שולח מכאן, בשמי ובשם תושבי הקריה, את ברכתי לממשלה החדשה ומאחל לה שתצליח לנווט אותנו אל חוף המבטחים של השלום ותביא לנו את התקווה שמשפחת השכול אכן לא תגדל עוד.